מאת הגאון מו״ר הרב ברוך הירשפלד שליס״א, מעשה ראש כולל עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

When Will Sixty Not Nullify? There are certain cases where sixty does not help to nullify. Sometimes this means that a larger amount is needed, and sometimes this means that no matter how large the *heter* is, the *issur* will never become nullified. 1) A full creature (בריק) like a small insect that has not been chopped up that got mixed into food, and cannot be seen or found because of similar colors, is not batul. Because of the importance of a full creature, the *Rabanan* made a strictness that it never becomes nullified. This explains the seriousness of properly assuring that there are no bugs in vegetables, since *bittul* does not work to nullify them. 2) There are certain other important items, and also items that are sold by number, that have the same strictness (6) 3) Terumah that gets mixed into chullin requires one hundred times as much to have nullification. This is by a mixture of the same type, wheat in wheat, barley in barley, etc., 4) Orlah needs two hundred by the same type, apples into apples. 5) Temporary issurim (דבר שיש לו מתיריו). Since one can wait for the issur to expire he should do so and not rely on bittul (7). 6) Chametz on Pesach has a number of chumros where bittul does not work (8).

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY Kashrus in the Kitchen (44). Separation of Meat and Dairy. Bittul: Nullification. Last week we mentioned examples of *bittul b'shishim* - nullification in sixty times. It is important to repeat that we measure volume and not weight to get the amount of sixty (1). Once we have the nullification in sixty, most *Poskim* hold (2) that one should not hesitate and should eat it. It might even be heretical to not eat what the Torah specifically permitted. When Don't We Need Sixty? Only *issurim* that are food/taste

related need sixty to make sure that there is no more taste of the issur, but not other types of stringencies. For example: 1) Water becomes invalid for hand-washing for bread, after being used to wash a utensil. If this water mistakenly got mixed in with other kosher water which is the majority, that is enough to cause a *bittul* and one can now use all the water to wash for bread (3). 2) We find this same type of *bittul* of a minority to a majority. when water that is *posul* for *mikva* immersion mixes with water that is kosher for immersion (4). 3) If a minority of ashes that are *muktzah* get mixed into a majority of ashes that are not *muktzah*, and we can't tell the difference, one may move them all (5).

בין הריחיים – תבלין מדף היומי – יבמות דף קג:

אסור בהנאה **'' - Rashi** explains that a shoe that was used for או"ץ may be used for *chalitza*. Even though the shoe is אסור בהנא since אצות לאו ליהנות ניתנו , this shoe is *mutar* to use because performing a *mitzvah* is not considered as receiving היה היה מאות לאו ליהנות ניתנו explains that אנאה weren't given to us so that their הנאה a האה to us, rather it was given to us as an עול & a responsibility to perform them

The דרים טוין cryption a mitzvah is not considered a הטאה if while completing a mitzvah there is a side הנאה of a person, that benefit would be considered הנאה. Therefore, the Gemara [ר"ה כחי] says if one was מודר הנאה from a certain spring of water (אנעני) he may only טבילה in it during the או טובל (winter) when the only benefit being received is the טבילה. One may not toivel in it during the summer because although אנד לאנ ליהנות ניתנו. in this case his body is cooling off which is an intrinsic which because of his מודר הנאה is assur to him. In the same vein, the שופר משויע התקפיו, הו שויע paskens that if one is מודר הנאה from a certain שופר someone else may blow & be משניב him from this שופר The משניב. The משניב explains that even though we hold מללה"ג, he still needs someone else to blow for him. because some people have הנאה when they blow shofar & like the above הנאת גוף ר"ע is considered הנאה blow for him.

The מללה"ג when purchasing a new ספר Maybe since מללה"ג. אין משנ"ב tone should make מללה"ג מאין משנ"ב tone should make מללה"ג אין משנ"ב אוווי אין משנ"ב. to make a bracha on. He brings the **מיא אדים** who klers that maybe if the sefer was hard to find, the שהחייני can be made & it will go on the מא איז שויע of finally locating the sefer but not on the תשמישי הספר. The אמחה of finally locating the sefer but not on the אובן says his sefer should be assur on אַמעון, then אמעון may not use it. The 🖕 🖉 ציד explain that even though מללה"ג, since when using a sefer it gets worn out, one may charge for its usage. Since שמענו would not be paying for its usage, that would be a side הנאה from the sefer's usage which is considered a הנאה & is assur to him by virtue of Reuvain's נדר.

The אבני נזר to his sefer אגלי טל says that some people think that if they learn, are מוס הקדמה and feel happy enjoying the experience, it isn't the same מעור as one who learns without any enjoyment but purely for the מצוה. He savs this is a טעות מפורסם Just the opposite. The main purpose of לימוד התורה is to be משמר eniov learning & that's how the Torah becomes saturated into the person

הוא היה אומר

(1) פתחי תשובה יו"ד צחייב (2) עייו שם קטויי (3) פרי מגדים או"ח הס משבצות זהב ה' (4) רשב"א יבמות פב: (5) רעק"א על שו"ע תצח מגן אברהם כ"ח (6) מובא ביו"ד ק"י (7) שם ק"ב (8) או"ח תמב, תמז

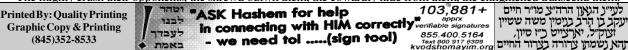
The Alter of Marinover shlit'a (Ish Echad) would say:

"ייהס כלב את העם אל משה - Calev was the individual who, along with Yehoshua bin Nun, boldly spoke up against the rest of the spies who were bad mouthing the Land of Israel. What gave him the courage to do such a bold move? The meraglim were all great men, but only one other spy backed him up. How did he have the strength? In last week's *parsha* we see that Miriam spoke against her brother Moshe, and she became sick with leprosy. Miriam was the wife of Calev. He knew first-hand the repercussions of speaking negative of someone else so he boldly stood up against the rest of the spies!"

A Wise Man would sav:

д Ю

"The mighty crush their opponents, the shrewd outwit them, the cowardly hide from them, the enlightened transcend them.

פרק ג׳ דאבות

שבת קודש פרשת שלח – כ״ו סיון תשפ״ב תמוז: מיטוואך 6:48 AM Shabbos Parshas Shelach - June 25, 2022 פיט ז חלקים

פלג המנחה עש״ק – 6:58 | הדלקת נרות שבת – 6:15 | זמן קריאת שמע / מ״א – 6:38 | זמן קריאת שמע / הגר״א – 2:19 סוף זמו תפילה/הגר״א - 10:28 | שקיעת החמה שבת קודש - 8:33 | מוצש״ק צאת הכוכבים - 9:23 | צאה״כ / לרבינו תם - 9:45

> כואת הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ **DJ**5 שליט"א, ר"י שער השמים ירושלים עיה"ק

אפס כי עז העם הישב בארץ והערים בצרות גדלת מאד וגם ילדי הענק ראינו שם ... (יג-כה) - השפעת המקום על יושביו

רש״י: הנה כל ההוגה בפרשתו 'פרשת המרגלים' מתקשה להבין האיך יתכן כדבר הזה? כי קשה מאוד להכיל את העובדה שה'מובחרים' שב'דור דיעה'. ו'ראשי בני שראל' יתהפכו תור ארבעים יום למחטיאים המלינים את בני עמם על בוראם. וכפי רואים היה זה חטא חמור שכלל ישראל שילמו על כך מחיר כבד. הז בשעתו, שנגזר זתה על כל בני אותו הדור מבז עשרים, והז לדורות. כי היה זה הגורם להבכיה - דורות על ידי שתי החורבנות. כדאיתא בגמרא (סנהדריז קד:) 'אמר הקב"ה לישראל: אתם בכיתם בכיה של חנם - ואני אקבע לכם בכיה לדורות' עכ"ל. הרי לנו מכאז מאותם אנשים שמלכתחילה נמנו עם הצריקים ירדו פלאים משר אלו הארבעים ימים צד שהגדילו לחטוא בחטא אשר רישומו גיכר עד היום. והאיר באמת קרה הפלא הזה? ואקדים לכר מה שכתב בספה"ק **׳דגל מחנה אפרים׳** וריש פרשת וישב) וז"ל: ׳יש פרש בזה כי ידוע במקום שיש השראת השכינה שם. אף שאחר כר נסתלק, נשאר ושם הקדושה לעולם. והוא שאמר הכתוב: ׳וישב יעקב בארץ מגורי אביו׳, היינו באותו ארא שהיה אביו עושה שם ייחודים וכו'. והוא שרימז כאז על הייחודים קדושים שעשה אותו מקום ובוודאי נשאר שם רשימא קדישא. ולכר ישב יעקב שם כי המקום גורם זצוה גוררת מצוה וקדושה גוררת קדושה. וכמו שכתבו אנשי אמת יראי ה' על פסוק נהלים א. א): ׳ובמושב לצים לא ישב׳. כי המקום גורם חס ושלום. ומסיים שם בדבר ורא: ׳והדבר הזה הוא נוהג תמיד בכל אדם ובכל זמז׳. עכ״ל.

לעומת זה מצאנו גם שעבירה עושה רושם על המקום שבו נעשה, וכעין המסופר

ליסודים סאת הרב אברהם דניאל אבשטיין שליטיא, בענריס שדה אברהם אני ה' אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני ה' אלקיכם ... (מו-מא) - בענין גודל מצות ציצית

ש״י כתב לבאר שפרשת ציצית הוא אחר פרשת המקושש, וז״ל: ״ומיסודו של רבי זשה הדרשו העתקתי למה נסמכה פרשת מקושש לפרשת עבודה זרה. לומר שהמחלל את השבת כעובד עבודה זרה. שאף היא שקולה ככל המצות ... ואף פרשת ציצית לכר נסמכה לאלו לפי שאף היא שקולה כנגד כל המצות. שנאמר ועשיתם את כל מצותי״. עכ"ל. הרי הטעם שפרשת ציצית הוא מיד אחר פרשת המקושש. משום דכמו ששמירת זבת הוא שקולה ככל התרי״ג מצות. כמו כז מצות ציצית שקולה כנגד כל התרי״ג.

והר מילתא דאמר רש״י דמצות ציצית הוא שקולה כנגד כל המצות הוא מדברי הגמ' במנחות (מגי): "תניא אידר: וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה' – שקולה מצוה זו כנגד כל המצות כולן", ע"כ. ועי' שם בדברי **המהרש"א** שפי' שכוונת הגמ', השכר והעונש של מצות ציצית הוא שקולה כנגד כל המצות. וכז מפרש בדברי מדרש (מדרש הגדול): "למעז תזכרו ועשיתם את כל מצותי - מגיד שמצות ציצית זקולה כנגד כל המצות. וכל הרגיל בה כאילו קיים כל המצוות כולז". ע"כ. ויש לבאר העניז. מדוע מצות ציצית הוא שקולה כנגד כל המצות כולז.

(על הרה"ק רבי מרדכל'ה אב"ד אושמיז [וברבות הימים אב"ד סלונים] שבאחד הפעמים שנפגש עם הרה״ק **בעל ה׳דברי שמואל׳ מסלונים**, רצו השנים לפתוח בדברי תורה, ונתנו עיניהם זה בזה, אר לא מצאו פתח במה להתעסק, והיו הדברים מוזרים בעיני כל. מאחר שבכל עת שנפגשו אלו הצדיקים היו ביניהם דיו ודברים בגופי תורה, גם הצדיקים עצמם הבינו שאיז דבר זה מז השורה. וביקש רבי מרדכל׳ה לפייס את דצתו של ה׳דברי שמואל׳, ופתח לפרש את המשנה במסכת אבות' (אבות ג. ב) 'שנים שיושביז ואיז ביניהם דברי תורה' וכו'. שאם שני תלמידי הכמים נפגשו ויושבים זה לצד זה, והפצים לדבר בדברי תורה, אר בפועל איז ביניהם' – אינם מוצאים במה להתעסק, אעפ״כ נחשב עצם רצונם ל׳דברי תורה׳.

נענה ה׳דברי שמואל ואמר: אני אפרש אחרת: שנים שיושבים – שני תלמידי חכמים שיושבים. וחפצים לעסוק בדברי תורה, אך בפועל נבצר הדבר מהם ואיז ביניהם דברי תורה. הרי זה מגלה שזה המקום היה בעבר 'מושב לצים' והמקום עושה רושם להרע. לאחר מכז בדקו ומצאו שנכונים היו דברי הרה"ק. וזמז מה לפני שנפגשו שם השנים, נתוועדו בזה המקום כמה פוחזים ורקים.

על פי הכלל האמור. י״ל שהמרגלים אכז היו צדיקים מלכתחילה. אולם הם נשלחו ל׳ארז כנעז׳. כלומר. על אף שהארז בשורשה היתה קדושה. מ״מ כל עוד שהיתה בידי הכנעניים שרתה בארץ ההיא טומאה חזקה כתוצאה מאלילי כנעז. כי הכנענים היו מקולקלים יותר מכל האומות. וזו היתה הסיבה לגירושם מז הארזו כדאיתא ברש"י (ויקרא ית ג). ומקום טומאה כעיו זה אכו נותנת אותותיה אפילו על צדיקים נשגבים כאלוי ואפשר שלכך מיאן הקב״ה מלכתחילה בשילוח המרגלים. בידעו שכל עוד שלא כבשו בנ״י את המקום ולא ביערו את הטומאה הנוראה

השוררת שם הדבר מסוכן מאוד, וגם הצדיקים עלולים להיכשל מזוהמת המקום. ועוד יש להעיר על מה ראיתא ברברי המדרש (מדרש הגדול, וספרי): ״אשר הוצאתי אתכם מארז מצרים - על מנת כז הוצאתי אתכם מארז מצרים על מנת שתקבלו מצות ציצית עליכם שכל המודה במצות ציצית מודה ביציאת מצרים וכל הכופר במצות ציצית כופר ביציאת מצרים", ע"כ. ויש לבאר. מהו הקשר ביז מצות ציצית ליציאת מצרים. שאם אחר כופר במצות ציצית הוא הוא כאילו כופר ביאיאת מארים. הרי כפשוטו לא שייכי כלל וכלל להדדי.

ונראה דיש לבאר על פי דברי החינור במש״כ לבאר מצות ציצית (במצוה שפ״ו) וז"ל. "שורש המצוה נגלה בכתוב. שהיא למען נזכור כל מצוות השם תמיר. ואין דבר בעולם יותר טוב לזכרוז כמו נושא חותם אדוניו קבוע בכסותו אשר יכסה בו תמיד ועיניו ולבו עליו כל היום. וזהו שנאמר בו בכתוב (במדבר טו. לט). וזכרתם את כל מצות ה' וכו"". עכ"ל. הרי מבואר מדבריו. שמצות ציצית הוא "החותם" שאנו עבדי ה'. וזהו עיקר התכלית של יציאת מצרים. להיות עבדים להשי״ת. וא״כ יש לומר שמי שהוא מקיים מצות ציצית הוא הוא מודה שאנו עברי השי״ת. שהרי הוא מקבל על עצמו עול כל המצות. ומי שמקבל על עצמו לעשות איזה מצוה האריכו הספרים שיש לו השכר כאילו עשה אותה מצוה (עי' שערי תשובה, שער ב' אות י׳). וא״כ מובז דברי המדרש. דמי שמקיים מצות ציצת יש לו שכר כאילו עשה

כל התרי״ג מצות. שע״י קבלת עול המצות. יש לו השכר כאילו עשה כלום.

מעשה אבות .... סימן

יישלה אתם משה לתור את ארץ כנען ויאמר אלהם עלו זה בנגב ועליתם את ההר ... (יג-יו) Living under Soviet oppression was hard enough; living in Leningrad in 1943, during the Nazi onslaught was horrific. A desperate mass flight from Leningrad was gathering momentum: anything, anywhere, was better than the horrors of a fate such as this. Anyone who was able to do so fled, men, women and children, young and old, the healthy and the ailing, shrunken civilians and soldiers in uniform. Reb Baruch Shifrin z"? and his family left Leningrad, in a train of seventy carriages that were packed cruelly beyond capacity. The stench was such that it was almost impossible to utter a word of *Torah* or of prayer, and every day he would try to clamber towards a corner so that he could put on *tefillin* and whisper shachris.

While he was thus standing one day in his *talis* and *tefillin*, he noticed a young stranger making his way towards him. He sat down nearby, and from that moment scrutinized him constantly. He completed his morning prayers as the train slowed down at some station, and took off his *tefillin*. It was time for his meager breakfast, Suddenly, three burly officers of the NKVD burst into the carriage. Pointing at him triumphantly they screamed, "That's him." It transpired that the young naive informer who had observed him so carefully had run out when they arrived at the station to report to the Secret Police what he had seen with his own eyes: a bearded Jew with clandestine transmission apparatus mounted on his head and under his left sleeve, into which he was muttering coded communications to the German enemy. At last: a real-life spy, caught redhanded!

Pushing their way through the bewildered crowd towards him, they seized Baruch as if he were Russia's most dangerous criminal, and wanted to know, "Where's that thing you've hidden away?" His children could not understand why their father was being manhandled in such a manner, and asked what had happened. "Your daddy's a German spy!" they were answered.

They hustled him off the train, and began at once to cross-examine him as to the nature of his unconventional wireless equipment. He explained that this was a pair of *tefillin*, that the little black boxes housed tiny parchment scrolls which bore quotations from the Bible, and that Jews wore them every morning when at prayer. They remained unconvinced, insisting firmly that he open up the *tefillin* boxes so that they could confirm his story. He, of course, refused. In the course of his bargaining he recalled that he did have one official-looking piece of paper in his pocket - a note certifying that he had worked in Leningrad for eight years without any objections from officialdom. Why then should he now be suspected of being a spy for the Germans?

Finally, one officer said to his friends, "Only five kilometers from here lives a Jew who'll be able to clear up this whole thing for us. In the meantime we'll let the train go on its way, and our obstinate friend here will never see his wife and children again." Again they began their interrogation about the contents of his *tefillin*. Desperate, Baruch shouted from the bottom of his heart, and at the top of his voice: Shema Yisroel, Hashem Elokeinu, Hashem Echad! The officers gaped at him as if he was out of his mind. "What does that mean?" they demanded. So he repeated the sentence in Russian - but again at the top of his voice, so that the message should not be lost on them. Seeing that he was not budging from his stance, they gave him up as a lost cause and let him climb back up to the train just in the nick of time. His sole regret was that the only piece of paper that attested to his identity was no longer in his hands and he had to remain fixed to his exact place in the train, because without papers of any kind, he would be hounded at every step by uniformed criminals: "Who are you? What's your name?"

After twenty days and nights without the most minimal human living conditions, without even clean air to breathe, locked in a carriage stoked with the anguish and stench of the ailing and starved, tossed about like a splintered ship on a turbulent ocean, the train finally arrived at Khazakstan in Asia Minor. When they alighted at the last station, they were asked what their destination was. They simply did not know what to answer. The same prospect seemed to await them wherever they would choose to turn - famine, disease, unrest. For four years, they lived in a town called Alma-Ata, before finally escaping the Russian bear in 1946 and ascending to Zion, to the holy city of Jerusalem. (Adapted from: "In the Shadow of the Kremlin"- Artscroll History)

וישלח יהושע בן, נון מן השמים שנים אנשים מרגלים ... (יהושע ב-א)

sent by Yehoshua bin Nun to scout out Eretz Yisroel prior to

the invasion, is laid out in great detail, and is comparable to the spies sent by Moshe Rabbeinu many years earlier. Chazal state that Yehoshua chose righteous men hoping that they wouldn't repeat the earlier debacle - but why indeed did he think his group would fare better than the first group? After all, those spies were from the elite class of *Klal Yisroel*, and they were sent by Moshe Rabbeinu himself?

The Ohr HaChavim HaKadosh zt"l explains that the words of Hashem in this week's Parsha: "שלח לך אנשים" "send out men for yourself," are the key to understanding Yehoshua's mindset. Chazal explain that the word "לד"

In the *Haftorah* this week, the mission of the two spies indicates permission from *Hashem* rather than a command. As such, it stands to reason that the idea of sending spies to help in the conquest of the Holy Land was not objectionable in itself. Furthermore, the deficiency of the first mission sent by Moshe was clearly not due to the caliber of the spies since the *Torah* testifies that Moshe sent out righteous men. Therefore. it must be said that the difference was that Moshe presented the mission as a necessity which only required Hashem's approval, while Yehoshua presented it as a question of whether or not they should even undertake it at all.

It's important to remember that even when we think we know what is required of us and that we only need validation, it may very well be that we shouldn't do it all!

כאת כל מצות ה' ועשיתם אתם כל מצות ה' ועשיתם אתם הוו ווכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אתם הוו ווכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אתם הלמען הוכרו ועשיתם את כל מצותי וכו' (מו-לממ) ... למען תוכרו ועשיתם את כל מצותי וכו' (מו-לממ)

It behooves us to analyze and understand these *posukim* as they are recited thrice daily in *Krias Shema*. Why does the *posuk* mention the idea of הערה twice? I saw a beautiful explanation in the name of the **Chernobler Maggid**. The answer, he says, lies in the words between these two אכר תעורו, The posuk savs 'דלא תתורו' and he elaborates: A vid knows he must combat the יצר הרע so he commits to adhere to *mitzvos Hashem*. (That's the first אכתום) But no one is perfect and we occasionally stumble, falling prev to the yetzer hara's devious tactics. At that moment, one may give up. Thus, the posuk continues: even if you cave, and are תתורו - you sin, don't give up. Rather 'תזכרו' (the second זכירה), remember how elevated you felt when you were on that spiritual high. Those exalted levels are there for you; how can such a *choshuva* person like you stoop even lower? So catch yourself now. We might add the famous concept of **Rabbeinu Tam** in *Sefer Hayashar*, where he explains that people have spiritual high points and low points. He refers to them as ימי אהבה and ימי שנאה During the מי אהבה, everything is smooth, *mitzvos* are enjoyable, the Torah is geshmak. Then, comes along some potholes - מי שטאה - when the going gets rough. He says that we mustn't totally let go of all our good. Even if we cannot maintain our high, do NOT throw in the towel! We mustn't allow the יצר הרע to completely win. Hold on to at least some *mitzvos*, so that with *Hashem's* help, the rebound will be easier when we are strong enough. Truly inspiring and timeless words. Perhaps specifically in the *parsha* of *tzitzis* this thought is mentioned The *tzitzis* accompany us wherever we go, even in impure places. Thus, they serve as a reminder, urging us to stay strong, holding on a bit longer until the clouds, the temptations, pass and the sun shines again. May Hashem protect us now, as the temptation-filled summer months begin, and enable us to cling to Him even stronger, and not חס (fall prey. Amen V'amen.

משל למה הדבר דומה במדבר הזה יפלו פגריכם ... מבן עשרים שנה ומעלה וכו' (יד-כמ)

: The Sephardic Chief Rabbi of Israel, Chacham Rav Mordechai Eliyahu zt"l related the following unusual incident he once witnessed as a youngster: "One day, as I was making my way to the Kotel Hamaaravi, I saw a gathering of people walking and crying. I tried to get closer, but I was told that this is not for me and to leave. That only increased my curiosity, so I found somewhere high up where I was able to see everything from a distance. There were a few dozen men gathered around a coffin walking toward Har Zeitim, so I presumed it was a funeral.

N 84

"But as I watched, I was terrified to see the coffin open and someone jump out! He began screaming 'שמע ישראל' and everyone burst into tears. Spellbound, I watched as he got back into the coffin and the '*levava*' proceeded onward. This continued all the way to Har Zeitim, where they hadn't disclosed this to them for their own benefit!

stayed for a bit and then dispersed.

"Shaking with fright, I ran up to one of the attendees and begged him for an explanation. Finally, he complied. The man in the coffin was the great *tzaddik*, Chacham Rav Yitzchak Alfia zt"l. He wanted to experience the dictum of Chazal that a person should always remind himself of his death day so that his whole life will be in a constant state of repentance. Thus, he and his students made a funeral reenactment to help them reach that lofty level

נמשל: Every male Jew in the *midbar* was destined to die before reaching Eretz Yisroel. Chazal tell us that every year on the night of *Tisha B'av*, they would each dig a grave for themselves and sleep there. Each year, about 15,000 people didn't wake up. However, at the end of their sojourn, they realized that throughout the 40 years in the desert, only people ages 20-60 died, while the rest survived. Hashem

בל ישראל ... לו מתנו ווילנו על משה ועל אהרן כל בני ישראל ... לו מתנו editorial and insights on middos tovos from ווילנו עני וישראל במדבר הזה לו מתנו וגו' (יד-ב) דו wellsprings of r' guttman - ramat shlomo

How can it be that the Jewish people did not want to go into Eretz Yisrael? The Nesi'im, the greatest of the nation, spoke against the land? How is this conceivable? Chazal tell us that the Nesi'im were on such a lofty spiritual level that they did not want to live a physical life. They did not want to be removed from their heavenly existence in the *midbar*, where they felt Hashem constantly. They ate mann, did not need to clean their clothing, were protected by the Ananei HaKavod, and truly lived a high and lofty life. They did not have to work hard to see and feel *Hashem*, it was obvious that He was there.

This was exactly the point. *Hashem* wanted the Jews to find Him, even when it was not so obvious. When they would have to plow and harvest the land, sew themselves clothing, and make themselves food, they would have to say, "this is all from Hashem." This is a lot more difficult than living in the midbar with Hashem taking care of all their needs. But that is not the tachlis of man. If it was, then Hashem would have left us all in the midbar. But Hashem wants something more from us. He wants us to feel Him and know that He is in charge, even when it looks like we are.

For this reason, the parsha of the Meraglim is followed by the parsha of nesachim (wine libations), the parsha of Challah. and the *parsha* of *Tzitzis*. What do all of these have in common and why are they here, after the tragedy of the *Meraglim*? The answer is that *Hashem* is telling us we can be holy even as we do seemingly mundane tasks, like pouring wine, baking bread and wearing *Tzitzis*. We are a "mamleches kohanim v'goy Kadosh" - a great and holy people, not satisfied with living a simple physical existence of eating and sleeping. We make the most physical action into something great and holy. And this is a clear message from this parsha. Hashem is telling the Nesi'im and all of Klal Yisroel that our job in this physical world is to uplift the mundane. May we all be *zoche* to enter the Land of *Eretz Yisroel* and live holy, spiritual lives no matter where we are physically.